

Cinayetler Şehri

– Dogan Özcan · 24 Ağustos 2011

Varsıl insanların uyku saatiydi. Ve yine o varsılığın ışıklı reklam panolarının altında ne hayatlar yitecekti bu gece. Adam malzemelerini son defa kontrol etti. Bugün iki iş yapacaktı. Biri kocasından kurtulmak isteyen bir kadın için... Kocasını arabayla ezip kaçacak, kaza süslü bir ölüm işleyecekti sokaklara. Bir diğer iş ise çok bilindik bir mafya hesaplaşmasıydı. Artık mafya kendi adamlarını değil, onun gibi profesyonelleri seçiyordu. Mafya bile taşeronlaşmıştı. Suçu paylaşmak ne kadar rahatlatıcıdır peki? Rahat olduğu söylenemezdi. Aslında kim rahattı ki? Şirketlerin yüksek maaşlı çalışanları mı? Silah üreten fabrikaların işçileri mi? İnsanları tüketim çılgınlığıyla paralar kazananlar mı? İşte bir kiralık katil olarak o da en az onlar kadar rahattı. Bir dakika, bir dakika... Sadece kendini kandırıyordu. Elindeki kanı bu avuntuyla temizleyemezdi.

Kaçırıldığı adam arabanın bagajında elleri bağlı, ağzı bantlı olarak baygın yatarken ilk işini gerçekleştirmek için yola koyuldu. Şehrin ışıkları da suça ortaktı yolları aydınlatırken. "Bu da mı rahatlama sebebi?" diye düşündü adam. Evine dönmekte olan kurban karşıya geçmeye hazırlanırken hiç gözünü bile kırpmadı otomobili üzerine sürürken katil. Tampon ve insan etinin yürek burkan ses uyumu kısa bir gürültüye neden oldu.

Varsıl insanların uykusunu bölemedi bu gürültü.

Katil fren yaptı. Öldüğünden emin olmak geri geri sürdü tekrar arabayı. Ve tekrar üzerinden geçerken o "öldürme zevkini" bir kez daha tatmış oldu. İşini yapmış olmanın rahatlığı... İşlediği hiçbir cinayeti kendi suçu gibi görmemesi... Hiç tanımadığı bir insanın ölümüne de işte bu yüzden hiç üzülüyordu. Yine uydurma avuntular... Gerçeği de hiçbir şey değiştirmezdi.

Diğer kurbanı için mekân aramaya başlamalıydı artık. Son işini de yapacak, evine gidip uykuya dalacaktı. Yarınsa banka hesabına yatacak paraları kontrol edecekti. Mekân ormanlık bir yer olmalıydı. Kanla sulanacak güzel bir toprak parçası... Ne büyük bir tezattı?

Yol kenarında ağaçların arasında kuytu bir yere park etti arabayı adam. Arabadan indi. Bagajı açmak için arkaya yöneldi. Bagajı açtı ve kurbanını dışarı çıkardı. Ayaklarını çözdü. Adam ayılmıştı. Yaşlı gözlerinde korku okunuyordu kurbanın. Katilin iterek yönelttiği ağaçların arasına yürürken, kurban olacağını bilen bir koyun gibiydi. Neden öleceğini biliyordu. Ama katil neden öldüreceğini bilmiyordu. Bilmemeyi de kendi seçerdi. İşine 'duygu' karıştırmamayı bir 'ilke' edinmişti.

Kurbanı diz üstü önüne çöktürdü. Bakışlarındaki yalvarışı, acınası ağlayışını gizlemek için gözlerini bağladı adamın. Son duasını etmesini bekledi. En inançsız insanların bile bir son duası vardır. En azından lanet okurlar hayata; dua olmasa bile... Titreyen dudaklarından çıkan fısıltılara kulak verdi katil, kurbanının. Ama artık tetiği çekmeliydi. Çekti; tam alınına doğru... Ve sonuncusunu da kalbine gönderdi. Bir namlunun ucunda, bir hayat daha yitmişti.

Varsıl insanlar uyumaya devam ediyordu.

Katil arabasına bindi. Yoluna devam ederken yol kenarında bir sarhoş gördü. Şişesindeki son yudum şarabı, son bir güçle kafasına diken, sonra da biten şaraba lanet edip, bol salyalı bir küfürle şeyeyi

caddeye fırlatan adamı izledi. Adam ölmekteydi. Katili kimdi? Sessizce ölen bu adamı kim öldürüyordu; kendisi mi? Dün köprüden atlayan genç adamın ve bu sabah üçüncü sayfa kahramanı intihar kurbanlarının katili? "Yoksa ben miyim?" diye düşündü adam. Kendini her cinayetin katil zanlısı olarak gördüğü, vicdan muhasebesi dakikalarıydı. Ancak kendi öldürdüklerine karşı duymazdı bunu. Peki, kendini suçlu hissederken neden sorumlu olduğu ölümleri düşünmezdi? Bilemedi. Bilemeyecekti. Şehir geceyi yolcu ederken şehrin kaza süslü ve kanlı köşeleri bir bir aydınlanıyordu. Yaşama sebeplerini tüketip ölüme yürüyenler, yaşamaya sebebi varken sebepleri tüketilenlerle doluyordu şehrin her bir köşesi.

Varsıl insanların uyku saatleriydi. Rüyalar önemliydi. Sabah dostlara anlatmak için cinayetler şehrinde.